Scris de Florin Rusu
Marţi, 03 Aprilie 2012 09:56

Ingineria sociala este doar la inceputul erei sale de glorie. Aplicarea unor teorii stiintifice in domeniul social, facuta pana in secolul XX doar cu timiditate, promite ca in secolul XXI sa se transforme intr-o noua religie globala. Daca la inceputul secolului trecut la moda era o teorie evolutionista a comportamentului uman, cu implicatiile sale eugeniste, din a doua jumatate a acestuia a castigat teren o teorie “ecologista” a acestuia. Actiunile umane nu sunt rezultatul exercitarii liberului arbitru, ci al presiunii exercitate de mediul inconjurator (sau al mostenirii genetice in cazul teoriei evolutioniste) asupra individului. Pentru a construi omul nou, mai egal in drepturi si lipsit de orice prejudecati ideologice, trebuie doar sa modelezi mediul sau inconjurator, natural si mai ales intelectual. Pentru ca, asa cum observau mai multi ganditori, din toate taberele, de la Richard Weaver la John Maynard Keynes, ideile au consecinte, iar lumea este condusa nu de politicieni sau clase sociale, ci de ideile unor ganditori de mult uitati. Impunerea unei dictaturi a opiniei publice, care-i oripila pe liberalii secolului XIX (chiar si pe cel mai progresisti dintre acestia John Stuart Mill - unul dintre primii promotori ai aplicarii teoriilor stiintifice in domeniul social) este solutia perfecta pentru omogenizarea ideologica necesara unei “modelari” a omului nou prin modificarea mediului sau inconjurator.

Modelul e simplu, simplist chiar: sunt identificate, mai mult sau mai putin arbitrar, unele grupuri “defavorizate”, sunt publicate studii stiintifice prin care mediul natural, dar in special intelectual, in care acestea traiesc, conduce la defavorizarea lor, si este propusa ca solutie “discriminarea pozitiva” in vederea restabilirii “ordinii naturale”. Solutia are atat avantajul ca reinstaureaza, ca un adevarat Pat al lui Procust, o egalitate a rezultatelor, si nu a sanselor, cat si cea, mai subtila, o modelarii mediului intelectual, prin impunerea unei opinii majoritare “incontestabile”, “validata” stiintific.

Un exemplu in acest sens sunt cotele de reprezentare alocate minoritatilor, atat in cazul universitatilor, dar si al institutiilor publice. Unele sunt impuse de opinia publica majoritar progresista, altele chiar prin lege. Iar Comisia Europeana se pregateste sa atace frontal subiectul. Pe celalalt tarm al Atlanticului, ultima institutie ingrijorata de acest subiect este Fed-ul, sustine Wall Street Journal . In ianuarie 2011 a fost creat in cadrul bancii centrale americane, Biroul pentru Diversitate si Incluziune, care recent a prezentat primul sau raport in fata Congresului american. Potrivit noului Birou, Fed are probleme cu identificarea de candidati minoritari pe care sa-i angajeze in posturile sale executive. La nivelul tuturor angajatilor, procentele Fed sunt similare cu cele ale guvernului federal. In 2011, din totalul de 2.274 de

angajati ai Fed, 46% erau de sex feminin, 26% erau afro-americani si 4% hispanici. La nivelul guvernului federal, 44% dintre angajati sunt de sex feminin, 18% afro-americani si 8% hispanici. La nivel executiv al Fed insa, diversitatea este mult mai redusa: din cei 343 de angajati cu functii de conducere, doar 41% sunt de sex feminin, 10% afro-americani si 2% hispanici. Interesant este ca principiul discimarii pozitive trebuie aplicat si achizitiilor publice. Nou infiintatul birou a raportat majorarea in perioada 2007-2011 cu 84% a contractelor semnate cu firme administrate de femei si reprezentanti ai minoritatilor, de la 8,4 milioane de dolari in 2007 la 15,4 milioane de dolari in 2011.

Fed ar putea sa fie recunoscator, daca ar fi sa acceptam concluziile unui studiu al unei alte banci centrale, Bundesbank-ul, citat de Financial Times . Potrivit studiului, “schimbarile la nivelul conducerilor bancilor din ultimul timp au condus la o proportie mai mare de persoane de sex feminin si la adoptarea unui model mai riscant de conducere a business-ului”. Autorii controversatului studiu pun rezultatele cercetarii efectuate intre 1994 si 2010 pe “lipsa de experienta” a acestora, care le incurajeaza sa adopte politici de creditare si de investitii riscante. Oare daca la conducerea executiva a Fed procentul de persoane de sex feminin ar fi fost majoritar, la ce QE s-ar fi ajuns: QE4, QE5?

De altfel, germanii par a fi extrem de misogini, potrivit standardelor moderne impuse de opinia publica. Si nu numai germanii, ci si germancele. Der Spiegel a publicat saptamana trecuta un interesant interviu, luat in paralel, comisarului european pentru justitie, Viviane Reding, 60 de ani, si ministrului familiei din Germania, Kristina Schröder, 34 de ani, pe tema dominatiei barbatilor in pozitiile executive. Daca birocratul european este adeptul adoptarii de catre Bruxelles a unei cote minime de reprezentativitate a femeilor in aceste pozitii, ministrul german, desi ar dori la randul sau majorarea procentului de persoane de sex feminin care detin astfel de posturi cheie, se opune ideii. Argumentele sale: “Mi se pare bizar sa discutam in termeni colectivisti in ceea ce priveste genurile. La prima vedere impunerea unei cote pare a stimula echitatea, insa nu face altceva decat sa alimenteze injustitiile individuale, in loc sa le elimine. Motivele pentru care femeile sunt mai putin reprezentate in aceste pozitii sunt unele ce tin de programul de lucru de 70-80 de ore pe saptamana implicat de acestea. Orice persoana cu obligatii familiale sta departe de un astfel de program. Iar in ceea ce priveste procentul majoritar de femei cu studii superioare (60%), nimeni nu trece direct de pe bancile facultatii in fotoliul executiv”.{jcomments on}